

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 32.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690208256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

af det fantastiske Hav, der tiltrak vore Øjne med hypnotisk Kraft, udsendte hver enkelt af de fyrstelige Farver sin bævende Tone, der gennemglødede mit hele Legem. Thi ved Sympatimagt modtog jeg en Part af Munkens tilbedende Ekstase. Se, fra det Sted, hvor Hav og Himmel vare eet, udgik et Lys, der tindrende, tonende gennem- bølgede det hele Halvkuglerum, vi indesluttedes i, og sendte sine dirrende Lystoner gennem den sorte Klippe, som var den røgfavret Glas, ja, gennem mit eget vemodssalige Hjertes rødmende og brændende Kød.

Men endog da forlod min spørgende Videlyst mig ikke, og mens mit Hjerte frydefuldt skælvede i den hellige Aande, der sugedes ind og ud af mit vantro Bryst, søgte min Hjerneskals Kræfter forgæves at gennemtænke det Under, jeg svævede i, indtil jeg mindedes Fysikernes Lære om det Æterfluidum, der vægtløs og elastisk og uanselig for jordiske Sanser gennemløber al sanselig Materie og fylder det tomme Rum, som Bærer for alle Afstandes Kræfter og for de synlige og usynlige Straalebølger, der uafsladelig gennemfare Stoffet. Og jeg spurgte mig selv: »Er dette magnetiske Hav, der kan opløse sig selv og alt i lysende Musik, eet med den hypotetiske Substans, som Fysikeren i sine Beregninger paakalder som deus ex machina paa alle Steder, hvor der er Huller i hans kære Verdensformel?«

Nu svandt min Rus, og atter dukkede faste Former frem af Lysvældet, og Verdens dumpe Lyde kvaltes ej længer af Æterens Harmoni. Da saa jeg, hiddragne af den samme Længsel og Tørst, der udtørrede min egen Gane og Tunge, en Skare ile forbi os mod Alverdens Længsel, Salighedshavet, hvis Kraft omhyllede mig nys. Mænd og Kvinder vare de, de sidste flest og nogle blandt dem Nonner. Hvidklædte vare deres Legemer, og lysende stralede deres drømmende Aasyn. Da standsede min Munk, sortklædt som Klippen, en tunggrubende, mørk Klippe selv, blot med en Stivnen af sin venstre Haand den hvide Skare. Knælende med indøvet Lydighed ventede de hans Ord; men som en dybt forelsket Brud og Brudgom lytter til Eros' Tale mer end til Præstens, saaledes hvilede alle deres Sanser, omtaagede sødt, i Salighedens Hav. Med dyb og angstfuld Røst talte min Munk: »Ere I beredte? Ere I afførte al jordisk Længsel? Ere I ganske afdøde fra Selvet? Thi hvo, som uværdelig drikke af denne Kalk, skulle dø den evige Død.« Men med

den samme Klang, hvormed Martyrerne svarede Cæsar Nero, raabte de med een Røst, som om de alt ikke mere vare enkelte Selv: »Ja, ja. Beredte. Ja.« Og igen: »Beredte, beredte.« Og atter gik en Bølge af salige Suk og rødrende Ild ind over de hvide, og alle istemte med frydefuld Røst: »Beredte, beredte. Ja, til det himmelske Bryllup ere vi beredte. Ja, ja. Ja, ja. Til Bryllup beredte.« Da skød en Baad med Purpursjil i gylden Raa sig smidigen ind under den vandrønde Skares Fødder, og et som St. Elms Ild flammende Vindpust førte dem ud over Havet. Der greb i Nonnernes Hovedlin og Kvindernes Slør, og blufærdig rødrende dækkede de med det løsnede Haar den fremsmilende Barm. Men en Taage, hvid og fin som et Brudeslør, dækkede snart Skarens Forsvinden.

Der stod jeg, naget af utilfredsstillet Spørgelyst, og stirrede efter disse, som dansede ind i Evigheden ad den rosenstrøede Vej, og spurgte Munken: »Hvornaar vil Du betræde denne Baad? Var Du der nogen Sinde, og hvordan smager Salighedens Glæde?« Han svarede, mig tryktes med et undvigende Blik: »Ingen kan udsige Salighedens Fylde. Og ingen, som træder ind i Guds Pleroma og smager Guds Væsen, vender tilbage til Timelighedens Liv. Men jeg, som higer imod alle Sjæles Længsel, jeg vover knap at stirre frit derind, endsige at vandre derind, skønt hvert Sekund skælver mit Hjerter under Guds Kærligheds Kald; men endnu er mit Væsen selvisk, og jeg ængstes endnu for at ofre min Selvbevidsthed i Guds Almagts Favn. Saaledes vandrer jeg med Bod og i Bæven imellem denne Kyst og Skærsildsriget, indtil min Time slaar. Følg mig, Du videlystne, hvis ikke, faar Du snart for meget at vide. Alt ringer Himmelsklokkens staalblaa Malm til Ave. Snart vil Mirakelhavet opsluge disse Klipper, og før i Morgen genskabes de ikke – eller slet ikke, hvis Guds Lune vil.« Men denne Tale forhærdede just min Last. Graven svarede jeg: »Jeg maa endnu udforske dette Hav, og hvorfra dets Kræfter og Bevægelse stammer. Vent dog lidt.« Saaledes vandred »Kom!« og »Vent!« frem og tilbage mellem os flere Gange, imens jeg vogtede paa Havets Fremskridt; thi det løftede sig ej efter en Vædskes almindelige Love, men droges ind mod Klippen, op mod Luften og ned mod usete Aarsager, som en Ildslue vandrer ad Irens og Brændselets Veje – men stadig svagere lød Munkens Stemme, og da jeg vendte mig om, var han forsvundet.